

Міністерство сільськогосподарської промисловості
Київська обл. М. К. Катков
Інв. №

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 3 грудня 1939 р. • Субота, 24 квітня 1982 року • № 49 (3089) • Ціна 2 коп.

ПІД ЛЕНІНСЬКИМ ПРАПОРОМ

У знаменний час відзначають радянські люди день народження Володимира Ілліча Леніна — геніального революціонера і мислителя, засновника Комуністичної партії і Радянської держави, найлюднішої людини, чия життя і діяльність стали яскравим прикладом беззавісного служіння трудовому народові, справі комунізму. Трудящі нашої країни, готуючи гідну зустріч 60-річчю утворення СРСР, з великим піднесенням втілюють у життя рішення XXVI з'їзду КПРС, завдання одинадцятої п'ятирічки.

22 квітня в Києві, у Палаці культури «Україна», відбулись урочисті збори представників трудящих міста Києва, присвячені 112-й річниці з дня народження В. І. Леніна. В святково прикрашеному залі зібралися передовики виробництва столиці України і Київської області, ветерани партії, діячі науки і культури. Присутні керівники генеральних консульств соціалістичних країн у Києві.

Тепло зустрічають учасники зборів керівники Компартії України і уряду республіки товариші В. В. Щербинського, О. Ф. Ватченка, Г. І. Ващенко, І. О. Герасименко, О. П. Ляшка, І. О. Мозгового, І. З. Соколов, В. О. Сологуба, О. А. Титаренка, В. В. Федорчука, Ю. Н. Єльченка, О. С. Капто, Ю. П. Коломійця, Я. П. Погребняка. Разом з ними місця в президії займають члени Президії Верховної Ради УРСР, заступники Голови Ради Міністрів УРСР, члени бюро Київ-

ських міськкому і обкому партії, виконкомів міської і обласної Рад народних депутатів, знатні люди столиці республіки.

Урочисті збори відкрив кандидат у члени Політбюро ЦК Компартії України, перший секретар Київського міськкому партії Ю. Н. Єльченко.

Велично звучать Гімни Радянського Союзу і Української РСР.

З великим піднесенням учасники зборів обирають почесну президію в складі Політбюро ЦК КПРС на чолі з вірним продовжувачем великої ленінської справи Генеральним секретарем ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР товаришем Л. І. Брежнєвим.

З доповіддю про 112-у річницю з дня народження В. І. Леніна виступив член Політбюро, другий секретар ЦК Компартії України І. З. Соколов.

У когорті славних імен, з якими нерозривно зв'язані гігантські суспільні зрушення двадцятого століття, сказав доповідач, ім'я Леніна займає особливе місце. Світова історія не знає більш яскравого прикладу самовідданого служіння революційним ідеалам, як не знає вона й іншого революціонера, мислителя, який так багато зробив для щастя трудового народу.

Титан наукової думки, справді народний вождь, неперевершений стратег і тактик пролетарської революції, геніальний зодчий нового світу, найлюдяніша людина — таким живе і буде вічно жити в пам'яті наших і майбутніх поколінь

Володимир Ілліч Ленін — творець Комуністичної партії і першої у світі соціалістичної держави. Ленін і сьогодні живий учасник нашої боротьби, наших перемог.

Леніну належить видатна роль в історичній долі українського народу. Він був натхненником і організатором перемоги Жовтня на Україні. Під його безпосереднім керівництвом створені Українська Радянська Соціалістична Республіка, Компартія України. З титанічною діяльністю Леніна, ленінської партії зв'язані всі грандіозні соціалістичні перетворення, які відбулися на Україні за роки Радянської влади.

Доповідач охарактеризував успіхи, яких добились трудящі республіки у виконанні рішень XXVI з'їзду КПРС, планів одинадцятої п'ятирічки, спинився на завданнях дальшого підвищення ефективності виробництва, вдосконалення організаційної та ідеологічної роботи партійних організацій.

Учасники урочистих зборів з великим піднесенням прийняли вітальний лист Центральному Комітетові КПРС, Генеральному секретареві ЦК КПРС, Голові Президії Верховної Ради СРСР товаришеві Л. І. Брежнєву.

Урочисті збори оголошують закритими. Їх учасники співають партійний гімн «Інтернаціонал».

Для учасників урочистих зборів було дано концерт майстрів мистецтв і художніх колективів.

[РАТАУ].

СЮДИ ПРИЙДУТЬ МІЛЬЙОНИ

Як дашна глибокої поваги радянського народу до безмежної дорожності людщини височать у тисячах міст і сіл пам'ятники В. І. Леніну. Ім'ям Леніна названо міста і селища, вулиці і площі, підприємства і колективи. Ще одним свідченням безмежної любові трудящих Радянської України до великого вождя стало відкриття в столиці республіки нового будинку Київського філіалу Центрального музею В. І. Леніна. Ця монументальна біломармурова споруда, збудована колективом тресту «Півден-

західтрансбуд» за проектом архітекторів «Головкінпроект», увінчала архітектурний ансамбль площі Ленінського комсомолу. В спорудженні нового будинку брали участь трудящі Києва і областей республіки, студенти, учні, воїни Радянської Армії. Замовлення на виготовлення обладнання і оформлення для музею виконували трудові колективи Москви, Ленінграда, братніх республік, підприємств ряду соціалістичних країн.

Святково прикрашену площу Ленінського комсомо-

лу заповнюють учасники урочистого мітингу — кияни і гості міста-героя. Бойові і трудові нагороди сяють на грудях ветеранів партії. Разом з ними — правофлангові соціалістичного змагання, які своєю працею примножують славу народу, вносять вагомий вклад у виконання завдань одинадцятої п'ятирічки. Тут же — представники партійних, радянських, профспілкових і комсомольських організацій, воїни Радянської Армії, молоді. Стрункими рядами вишикувалися в захисних костюмах

(Закінчення на 2-й стор.).

Перехідний прапор ЦК ВЛКСМ — переможцю

Позавчора в актовому залі Кіровоградського заводу радіовиробів на урочистому вечорі, присвяченому 112-й річниці від дня народження Володимира Ілліча Леніна, перший секретар обласного комітету ЛКСМУ Ігор Шешенко вручив перехідний Червоний прапор ЦК ВЛКСМ комсомольсько-молодіжній бригаді намотувальниць цеху № 2 (бригадир Валентина Непомняща, групкомсорг Людмила Шешенко) за перше місце у Всесоюзному соціалістичному змаганні комсомольсько-молодіжних колективів радіоелектронної промисловості.

Після вручення почесної нагороди виступив секретар комсомольської організації заводу Сергій Мальований. Він запевнив обком комсомолу, що бригада Валентини Непомнящої, молодь підприємства високими показниками у праці зустрінє XIX з'їзд ВЛКСМ, 60-річний ювілей СРСР, докладе максимум зусиль, аби достроково завершити завдання другого року одинадцятої п'ятирічки.

Сьогодні комсомольсько-молодіжна бригада Валентини Непомнящої — в авангарді соціалістичного змагання. У колективі 22 кваліфіковані, завзяті, ініціативні молоді виробничники. Вони щодня переконують змінні завдання, 97,5 процента продукції здають тільки з високою якістю.



П'ЯТИРІЧКА:
РІК ДРУГИЙ!

ФОТОРЕПОРТАЖ

ХТО ПОПЕРЕДУ?

Секретар комсомольської організації буряко-радгоспу імені Кэрла Маркса Долинського району Володимир Меделян сказав, коли ми повернулися з поля.

— Вас показники цікавлять? Вичерпну відповідь дасть наш диспетчер Галина Петрієна Зінченко. Вона входить до складу штабу по висвітленню соціалістичного змагання серед хліборобів господарства під час весняних польових робіт.

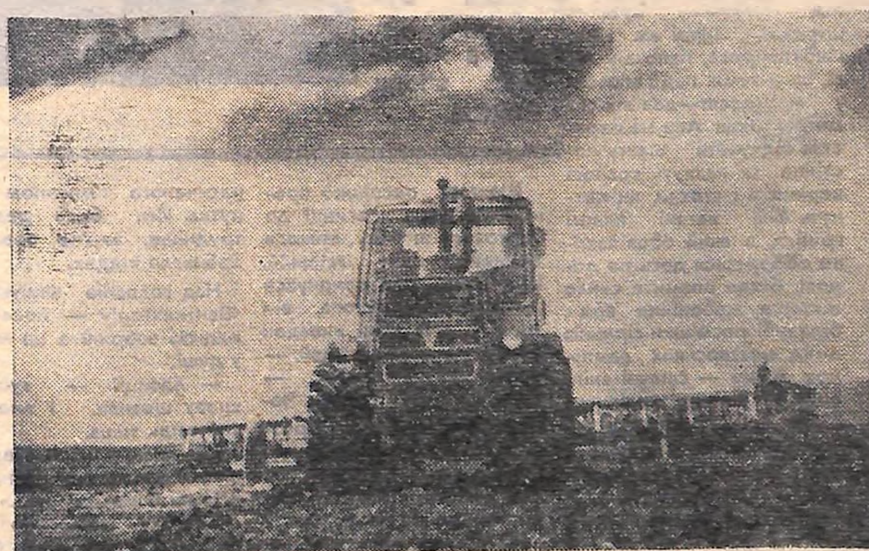
Справді, диспетчерський пункт у курсі всіх польових справ. Про це свідчать оперативні «блискавки», з яких механізатори дізнаються про результати виробітку екіпажу кожного агрегата. За найкращий строк у радгоспі посіли ранні зернові, посадили бурякові висадки. Сьогодні молоді механізатори сіють кукурудзу за індустріальною технологією

В. ВАСИЛІВ.



На знімку: за диспетчерським пультом Г. П. ЗІНЧЕНКО — комсомолка Тетяна БОНДАРЕНКО; найвищих результатів на культиваторі добивається молодий комуніст Петро БАЛАХ — своїм Т-150 денні норми виносує на 120—125 процентів; на весняному полі під високим сонцем — гаряча трудова праця.

В. ГРИБ.



ЩОДНЯ — В ПОЛЕ

НОВОАРХАНГЕЛЬСЬК. Значне місце в ідеологічному забезпеченні польових робіт комітету комсомолу району віддають виступам культармійців. Їх дзвінкі пісні, влучне слово, щире вітання створюють гарний настрій у трудівників полів,

надихають на ударну працю. Хлібороби майже всіх господарств району ознайомилися з новою програмою агітаційної народної художньої бригади «Заньки» районного Будинку культури. Частини гостями стали у трудівників полів колгоспу імені Будьонного культармійці Покотиліського будинку культури, яких очолює комсомолец Павло Жук. Тепло зустрічають механізатори колгоспу «Дружба» комсо-

мольські агітбригади сіл Підвисокого, Розсоховатця. Щодня у полі буває бібліотекар із села Синьохів член комітету комсомолу колгоспу імені Леніна Любов Редько. Вона випускає «блискавки», «полівки», бюлетні, інформують землеробів про хід соціалістичного змагання в колгоспі.

Усі ці активісти відзначені районним комітетом комсомолу.

(Наш кор.).

СЮДИ ПРИЙДУТЬ МІЛЬЙОНИ

(Закінчення.
Поч. на 1-й стор.)
тумах юні піонери. Присутні керівники гетеральних консульства соціалістичних країн у Києві.

15 година. На трибуну піднімаються товариші В. В. Щербинський, О. Ф. Ватченко, Г. І. Ващенко, І. О. Герасимов, О. П. Ляшко, І. О. Мозговий, І. З. Соколов, В. О. Сологуб, О. А. Титаренко, В. В. Федорчук, Ю. Н. Ельченко, О. С. Кап-то, Ю. П. Коломієць, Я. П. Погребняк, міністр транспорту будівництва І. Д. Сосио, член бюро Київських міськкому і обкому партії, ветерани партії, знатні

люди столиці республіки. Мітинг відкрив кандидат у члени Політбюро ЦК Компартії України, перший секретар Київського міськкому партії Ю. Н. Ельченко.

На мітингу виступив член Політбюро ЦК КНРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербинський. В історії людства, в пам'яті майбутніх поколінь, сказав він, Ленін назавжди залишиться як геніальний мислитель, неперевершений стратег, тактик і організатор. Здійснена під керівництвом Леніна і створеної ним партії більшовиків соціалістична революція відкрила нову еру світової історії. Ленін і Жовтень. Ленін і партія — справді нероздільні.

Справжнім зразком саме ленінського підходу до вирішення внутрішньої і зовнішньої політики партії є історичні рішення XXVI з'їзду партії, основоположні документи ЦК КНРС, праці Леоніда Ілліча Брежнєва.

Час відликуватиме свій стрімкий біг, багато в чому зміниться обличчя столиці Радянської України, але незмінним буде нескінченний потік людей у цей прекрасний палац, сказав товариш В. В. Щербинський. Вони прийдуть сюди із вдячністю

Іллічу за його великий життєвий подвиг, здійснений в ім'я щастя всього людства. Прийдуть, щоб ще раз замислитись про минуле, заглянути в майбутнє, звірити по Леніну своє життя і діла.

Про вірність радянського народу заповітам Ілліча, торжество ленінського вчення, неминуче значення ідей гонимого світового пролетаріату, творця першої в світі соціалістичної держави, про безмежну любов до нього всіх трудящих планети говорили в своїх виступах ветерани партії, член КНРС 1917 року Ф. З. Мпшайленко, керуючий трестом «Південзахідтрансбуд» В. В. Бару-

ленков, шліфувальник заводу «Арсенал» імені В. І. Леніна, Герой Соціалістичної Праці А. Я. Донченко, завідувача фермою держплемзаводу «15 років Жовтня» Переслав - Хмельницького району Київської області, Герой Соціалістичної Праці Н. І. Склярєнко, заступник директора Центрального музею В. І. Леніна В. В. Мігун, поет, секретар парткомісії Київської організації Спілки письменників України Б. І. Олійник.

Над площею дзвенить тисячоголосе «Клянемось!» — учасникам мітингу рапортує червоногастушніа піонерія. У цей пам'ятний день вона запевняє батьків і діда, що буде вірно продовжувати справу великого Леніна.

З великим піднесенням учасники мітингу прийняли

вітального листа ЦК КНРС, Генеральному секретарю ЦК КНРС, Голові Президії Верховної Ради СРСР товаришеві Л. І. Брежнєву.

Урочистий мітинг закінчився. Над площею звучить «Інтернаціонал».

Під бурхливий оплески присутніх товариш В. В. Щербинський перерізає червону стрічку. Керівники Компартії України і уряду республіки та гості починають огляд експозиції. Пояснення давали директор Київського філіалу Центрального музею В. І. Леніна С. К. Кирічова і керуючий трестом «Південзахідтрансбуд» В. В. Баруленков.

Керівники Комуністичної партії і уряду республіки залишили запис у книзі почесних відвідувачів.

(РАТАУ).

ДЕЛЕГАТ КОМСОМОЛЬСЬКОГО З'ЇЗДУ

ПРИЙШОВ, ЩОБ ЗОСТАТИСЯ

Олександрію Микола любить великою, перевіреною любов'ю. Так, перевіреною, бо і коли навчався у Криворізькому технікумі промислового транспорту, коли працював кілька місяців на Липецькому металургійному заводі, коли служив на Балтиці і Чорноморському флоті — завжди тягнуло додому. Тому після служби іншої думки не було, як повернутись у місто свого дитинства. А шахтарем стаа майже випадково. Трапилось це десь невдовзі після того, як узявся в запас. Якогось вечора, ще до одруження, сиділи вони вдвох з Іриною за склянкою чаю, коли до кімнати зайшов Іринин батько. Розбалакався. «То які плани на майбутнє, моряче?» — раптом спитав серйозно Микола Іванович Мірошніченко, знатний шахтар, кавалер знаків «Шахтарська слава» усіх ступенів. «Ще маю час подумати», — відповів хлопець. «Тільки недозго, — усміхнувся Мірошніченко. — Приходь до нас на шахту, у моїй бригаді працюватимеш. Молодих у нас не вистачає».

Микола пригадає свої перші робочі дні на «Світлопільській». У шахту він опустився вперше після того, як оформив документи, хоча і жив у шахтарському місті. Спочатку відкинув її для себе — штреки, лави, пікети, зумфи... Потім стаа звикати — бридка таанючка під ногами у вузьких штреках, іноді аж німа напівтемрява, тіснота у лаві, шар землі над головою у вісімдесяти-дев'яносто метрів. Звик. Але не переставав відчувати шахту постійно: як пахнуть соснові верхняки і стоячі, як пахнуть білі ватяні клепті грибки, в який обов'язково обберешся десь по дорозі, біде розмиті саяво ліхтарів, жебоніння води, білозубі посмішки гірників з-під шахтарських лампочок. А ще — сліпучі сніги сліпуче сонце, сліпучий білий світ, коли кліть виносить тебе на гору. І душ, що змиває кількагодинну атому, якої під землею не відчуваш. «Ну, як!» — запитає Мірошніченко після першої в житті Миколи шахтарської зміни. «Пороблю, роздзавлюсь, а там видно буде...» — відказав тоді.

Сьогодні у Миколи Скалозуба за плечима понад сім років шахтарського стажу.

ТРИВОЖНА ЗМІНА

До кінця зміни заставалося дві години, коли раптом вийшов з ладу венти-

лятор. Напружено чекали кілька хвилин, на покидаючи робочих місць. Повітря робилось важким, загирчало у горлі.

— Нагору! — скомандував гірничий майстер Валентин Нюрєнберг. — Всі нагору, негайно!

звук погас так же швидко, як і зростає. Він не відчував моторошної тиші (тільки вода монотонно плюскотіла у зумфів), не відчував несамозитога калатання серця, не відчував ноші — швидше до бортозого штреку, подальше від

— Кожен би зробив так, як Скалозуб, — говорить секретар комітету комсомолу шахти «Світлопільська» Володимир Григораш. — У таких випадках про людину кажуть, що вона здійснила героїчний

СХОДЖЕННЯ

Микола Скалозуб — гірничий робітник шахти «Світлопільська» виробничого об'єднання «Олександрівський». Рік народження — 1953. Освіта — середня спеціальна. Партиї — член КНРС. На XXII обласній звітній конференції був делегатом XIX з'їзду ВЛКСМ.



Шахтарі поспішно прощувалися згинці до бортозого штреку. Микола покидав лаву останній. Ще й ще раз озирнувся дозвруг — нікого, він один. «На всяк випадок загляну у конейсерний, — спала раптом думка. — Як важко дихається!» Чоботи в'язли у крижкій розсипчастій породі. Здається, і лампочка на шоломі стала горіти тьмяніше. Ще кілька кроків — штрек. І враз Микола швидко відчув, ніж побачив, що тут хтось є. Під стояками сиділи шахтар з опущеними додолу руками, голова завісилася на груди. «Ти що тут робиш?» — хотів було запитати, але слова застрягли в горлі. Струснувши плечі — Микола Слісаренко. Хлопець хлипнув ротом, на мить розплющив очі і одразу ж склепив повіки.

— Хлопці! — Скалозуб крикнув на весь голос, але

насиченого метаном закуртка. Йти було дедалі трудніше, затхле повітря забивало віддих.

Над головою зашуміло «Вентилятор!» — лоскітка радість забриніла на мить у душі.

— Хлопці! — гукнув знову щось. І знов у відповідь тиша.

Ще крок, другий. Перед очима попливали підпори. «Тільки б самому не...»

Здалоку кзализав поближало тупотнява. Микола опутив Слісаренка на діл і припаз до його рота. Вдих — видих, вдих — видих. Іх уже сточили товариші. Штучне дихання, респіратор, пульс. Слісаренко розплющив очі. У них — знемога.

— Там, у зумфів... — ледве видихнув.

— Негайно нагору! Допоможіть Скалозубові! — Нюрєнберг з Романюком і Бугом кинулись до зумпфу.

вчинок. Він тоді про це не думав. Як і не думав Микола Слісаренко. Хлопець же тільки два тижні перед цим прийшов до колективу, але не розгубився: ризикуючи собою, рятував життя змінному інженерові. Згуртованість, дружба виявляються у керівництві шахти, комітет комсомолу про молоду зміну. Радуються, працюють, радіють досягнутості.

УСПІХИ, ПРОБЛЕМИ, ЗАВТРАШНІЙ ДЕНЬ

Комсомольсько-молодіжна бригада гірничих робітників, яку очолює М. І. Мірошніченко, єдина в об'єднанні. «Ми про неї мріяли з перших днів

«Світлопільської». Тепер вона створена. Продуктивна, активна, дружна», — з гордістю говорить Володимир Григораш. Чотири роки тому у бригаді Мірошніченка була одна комсомольсько-молодіжна зміна, через рік створили другу. Сьогодні — бригада. Її успіхи відомі не тільки в об'єднанні. Ще на зорі створення за високі показники її зачесано до Книги пошани ВЛКСМУ. Торік у січні вона удостоїлась носити ім'я 60-річчя ВЛКСМ. У соціалістичному змаганні колективів об'єднання вона — застрільник.

Напередодні XXVI з'їзду КНРС всім шахтарським колективів (п'ять з них — світлопільські) виборювали спеціальний приз, встановлений обкомкомсомолу і редакцією газети «Молодий комунар». Комсомольсько-молодіжна зміна, комсомол у якій тоді був Микола Скалозуб, у перший день роботи XXVI з'їзду Компартії України за зміну видала на-гора 810 тонн вугілля. Це більше як у два рази понад зобов'язання. Приз прийшов у бригаду.

Успіхи, високі результати, надпланові показники... Негде тільки вони? Про проблеми шахтарського життя Микола Скалозуб говорив на XXII обласній звітній-виборній комсомольській конференції.

«Недавно обком комсомолу організував зустріч молодих гірників, делегатів конференції з керівництвом нашого об'єднання. Розмова вийшла діловою, конкретною — про проблеми гірничої молоді, про соціалістичне змагання між КМК об'єднання.

Донецькі шахтарі, приміром, щороку змагаються за приз Микити Ізотова, Олексія Стаханова, Олексія Лопатіна. У нас же такого призу нема. За приз свого земляка Л. І. Попова ми не боремось, бо його вручають лише за перемоги на жнивах».

Нині середній вік гірників на «Світлопільській» — за сорок років. Тому так беззастанно турбується керівництво шахти, комітет комсомолу про молоду зміну. Турбуються, працюють, радіють досягнутості.

Попереду ще багато роботи. Але й зроблено чимало, коли нині на підприємстві ударно трудяться комсомольсько-молодіжна бригада. Коли є на «Світлопільській» Валентин Нюрєнберг, Вадим Шинкаренко, Володимир Григораш, Микола Слісаренко, Микола Скалозуб.

В. БОНДАР, спецкор «Молодого комунара».

Фото В. ГРИБА.

ТЕМАТИЧНІ ВЕЧОРН

Розповіді очевидців зазжди справляють враження. Саме тому, поважаючи циклі тематичних вечорів «Два світи — два способи життя», ми щоразу запрошуємо взяти участь у них людей, котрим дозволено публікувати в країнах напівалу.

Численну аудиторію зібрав такий вечір у клубі залізничників імені Ворожського. Присутні зацікавлено слухали розповіді жителів м. Гайворона М. Баранюка. Складним був його шлях повернення на Батьківщину. Ще на початку війни він опинився у Фінляндії, потім у Швеції. Там одружився, прожив 12 років. Безробіття, якого зазнавав увесь цей час, гнітило і спустошувало, — про це виступаючий говорив відверто. Він закликав молоді дорожити своїм робочим місцем, трудовим колективом, підкреслюючи, що позна зайнятість населення можлива лише в країнах соціалізму.

Про те, як місто на Україні стало рідним, як прийшло щастя у його сім'ю, розповів учасникам вечора Кало Касім Домініано — виходець з Італії, нині житель Гайворона, подій автопідприємства.

Цікавими були також виступи Л. Лимаренко та О. Березовської, які побували в туристичних поїздках за кордоном.

Лекцію на тему «Ідеологічні диверсії серед молоді соціалістичних країн» прочитала лектор районної організації товариства «Знання» В. Чеботарьова.

Такі тематичні вечори відбулися в машинобудівному технікумі, багатьох робітничих колективах.

Л. ПАМЧЕНКО, другий секретар райкому комсомолу, м. Гайворон.

ІНІЦІАТИВА КОМСОМОЛЬЦІВ

«Ніякої шкоди донору — масова користь хворим» — цей принцип став одним із основних у радянській медицині. Для того, щоб лікувати людей, рятувати їх від смерті, потрібна людська кров.

Комсомольці Новомаргородського зоотехнікуму виступили із закликом — активно включитися в рух за безплатне донорство. «Моя кров — для врятування життя багатьох» — під таким девізом пройшли в технікумі комсомольські збори, де було прийнято звернення до комсомольців та молоді Новомаргородського району стати в ряди донорів. Зокрема, учні технікуму закликали всіх юнаків і дівчат перетворити 24 квітня у день безплатної здачі крові.

Ініціативу було схвалено на бюро Новомаргородського райкому комсомолу. Рекомендовано обговорити звернення в усіх комсомольських організаціях району.

В. БОСЬКО, м. Новомаргород.

МИ — РАДЯНСЬКІ

ВСІМ ЛЮДЯМ НА ЩАСТЯ

СЬОГОДНІ — МІЖНАРОДНИЙ
ДЕНЬ СОЛІДАРНОСТІ МОЛОДІ

Напередодні мого приїзду третьокласниця Оксана Хатамова одержала листа з Болгарії. Дівчинка даєно листується з болгарською подружкою. Галина Янакієва повідомляла їй цього разу, що незабаром приїде до Радянського Союзу, і пропонує зустрітись в Одесі. Радості Оксани не було меж, адже мама вже пообіцяла поїхати з нею до Одеси. А тут така нагода...

Отже, скоро ще однією радісною зустріччю збагатиться історія дружніх зв'язків добрітців з жителями сонячної Болгарії. А скільки їх уже було — незабутніх хвилин, коли в дружньому потіску зустрічалися їхні руки, коли звучали слова щирої приязні...

— 1 —

Починалося все теж із листа зі штампом міжнародної пошти. Він надійшов рівно 22 роки тому. Болгарський піонер Пламен Ілєв Антонов із Варни писав про своє бажання більше узнати про життя піонерів Союзу РСР, про наш край і його людей. А вже наступного року члени новоствореного КІДУ «Факел» на чолі зі своїм керівником Г. С. Стойковою зустрічали першу делегацію болгарських піонерів. Незгаданий слід лишили ті дні в серці кожного. Вогнище дружби в Осицяньському лісі, години, що їх провели разом у родинних кімнатках, обмін думками, мрії...

Це тоді в киші почесних членів КІДУ «Факел» з'явилися любовно виведені дитячими руками слова: «Дружба народів — це злагода й мир, це горизонтів невидимий шир... Дружба народів — це Леніна клич, Сонце незгасне над тьмою сторіч».

— 2 —

Погода в Ленінграді того дня була на диво сонячна. Гарним був і настрій у подружжя Добрових. Вони давно мріяли провести свою відпустку в Ленінграді. І ось тепер у них попереду аж 14 днів, кожен

з яких, безперечно, принесе щось нове, незвичайне... Ми ще не знали тоді, — зауважує Олександра Михайлівна, — що не тільки знаємо, побачимо багато, але й знайдемо у місті друзів на довгі роки...

З листа Славейко Кіроза Георгієва (Плевенський округ НРБ) до подружжя Добрових (с. Добре Вільшанського району): «... Як і до нашої зустрічі, я продовжую працювати рахівником. Дружина моя — продавець. Наша дочка, яка ходить уже до другого класу, радує нас своїми успіхами в навчанні. Вона гарно пише, читає, успішно розв'язує задачі.

Вам привіт від Василя Конєва. Він, як і раніше, працює трактористом у нашому кооперативі, а через зиму хоче поїхати на курси комбайнерів...

Зараз ми готуємося до свята. Хотів би взнати докладніше, як живе ваше сімейство і взагалі про життя у вашому краї...»

Згодом так просто, відкрито пишуть тільки справжні друзі. Кажу про це Олександрі Михайлівні.

А у нас в Доброму чимало людей дружать цілими сім'ями з громадянами Народної Республіки Болгарії, — каже Доброва. — Багато хто бував у друзів у гостях.

— 3 —

У дружби багато доріг. Але всі вони ведуть до

добра, до взаєморозуміння. І навіть якщо люди розмовляють різними мовами, мова дружби добре зрозуміла всім. Це особливо гостро відчуваєш, коли знайомишся з експонатами, представленими у червоному куточку школи. Вони з різних країв — із Бурятії і Узбекистану, з Молдавії і Народної Республіки Болгарії. Люди дарували ці речі на пам'ять про зустрічі, це — знаки дружби і братерства.

Першим почесним членом КІДУ «Факел» став учитель Терзис Бєлін Алієв. Нині поряд із ним хлопчик та дівчинка з гордістю називають імена народної поетеси Узбекистану Зульфії, льотчиці-космонавтів СРСР В. В. Горбатна та Л. І. Полова, знатного хлібороба О. В. Гіталова.

У 1978 році колишній кидівець Іван Цуркан приїхав з Києва на канікули зі своїми новими друзями — студентами з Соціалістичної Республіки В'єтнам Май Суан Локом і Ву Лонгом. Хлопці всім дуже цікавилися, про все розпитували. І до шкільного КІДУ завітали. «Я, Май Суан Лой, згоден стати членом вашого КІДУ «Факел». Будемо разом зніщувати радянсько-в'єтнамську дружбу...» — цей запис лишився у киші почесних кидівців після тих відвідин.

* * *

Перебираю в пам'яті ще раз кожне почуте слово, пригадую кожну зустріч під час недовгого перебування в Доброму. Як охо-

че, з якою щирістю оповідали люди про своїх друзів! Ось Василь Діордієв (він працює в колгоспному гаражі). Йому доводилося бувати в НРБ; зустрічав болгарських побратимів і вдома.

— Ми говорили найбільше про землю, — згадує Василь, — про життя на землі. Наші хлопці ділилися з гостями своїми хліборобськими секретами, а ті — своїми. І якимось чином відчували, що всі разом, кожен у себе, робимо одну велику, загальнолюдську справу — ростимо хліб...

... Хліб, як сонце. Воно ж — рідня Хліборобському всьому стану. Кажу «зрадуй» йому щодня, тільки зійду до свого лану...

З вікон сільського будинку культури, де йшла репетиція самодіяльного оркестру народних інструментів, долінула мелодія болгарської «Крутаніці». Аматори готувалися до огляду художньої самодіяльності.

— Дружба збагачує, — сказав Василь, піби підсумовуючи все, про що розповідав досі. — Де дружба, злагода й мир — там і щастя в домі...

Так, нам щастить на друзів. Ми сильні тією дружбою, що корінням своїм вросла у глибокі віки. І коли я думаю про це, мені одразу пригадуються три ялинки і юний кедр, що зеленіють біля школи у Доброму. Їх прислали друзі з Бурятії кілька років тому. І дерева чудово прижилися на українській землі.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

Вільшанський район.

2. ОСТРІВ
СТРАЖДАНЬ

(Із спогадів В. С. Бойка).

Народився і виріс я на Кіровоградщині. Непода-лік рідного села Пушкіно-го Інгул початок бере. І ставків у нас вистачає. Так що довелось і плавати, і пірнати. Але на море по-пав аж у війну. Не по своїй волі, правда. Більше тридцяти років минуло з того часу, а серце ятри-ся, болить. Не знаю, як пережили ми лихо те. Жев-ріла десь надія: прийдуть у Німеччину наші, визво-лять. Та коли на паропла-з посадили і в море вийшли, подумали — кінець, мабуть, десь за тридев'ять земель везуть. Пізніше дізналися, що пливали ми з французь-кого міста Сен-Мало в напрямі Ла-Манша. Куди ж? Не для того, мабуть, нас через усю Європу вез-ли залізницею, а тепер ось кораблем, щоб у морі вто-пити.

Завідували нею два флег-матичні німці, які більше дбали про свій шлунок, ніж про обладнання. Саш-ко и розхвалився перед нами, що він майстер збіний, а я ще краший. Так і стали ми майстрами-наладчиками. Не мжча сказати, що набагато лег-ше тут було. Але все ж таки...

Якось викликає нас із Сашком один із німців.

— Щось із дахом стало-ся, — каже, — дірка по-явилася. Треба смолью залити, інакше дощі нас тут захлюстають. Накип-я-тили ми гудрону бочку, вилізли на дах. Глянув Сашко на мене якось див-но. Я зрозумів той погляд: «Давай!» — кивнув. І хлопнув він відро смолу в димар. А там, у чавунній пічці, полум'я палахкотіло. Ледве встигли на землю зіскочити. За кілька хви-лин від майстерні тільки слід лишився. Довго німці розбиралися, як те трапи-лось. А ми одне:

— Не винні, саме спал-хнуло від димаря заліз-ного, бо гарячий дуже.

Німці брутально лаяли

Юрій МАТІВОС

На далекому
меридіані

НА КОНКУРС

«НАС ЄДНАЛО

БРАТЕРСТВО»



Комсомольська пісня. (Виступає агітбригада «Стеначанка» Бобринського районного будинку культури).
Фото В. КОЗПАКА.

СПРАВУ РОБИ З ДУШЕЮ

В ОБЛАСТІ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ
ТИЖДЕНЬ ПРОФТЕХОСВІТИ

Майстер групи слюса-рів-інструментальників Кі-ровоградського ТУ № 2 П. П. Тюпа своїми хлоп-цями задоволений. Із 30 чоловік семеро відмінни-ків, ще троє мають лише по дві четвірки. Середній бал по групі — 4,2. Слю-сарі — інструментальники протягом всього навчаль-ного року — правофлан-гові соціалістичного зма-гання в училищі: у на-вчанні, в роботі, в огля-дах художньої самодіяль-ності, в технічній творчос-ті — скрізь перші. І все це тому, що склався мо-нолітний колектив, в яко-му взаємини ґрунтуються на взаємоповазі.

— Мені завжди щасті-ло на хороших людей. — каже Павло Петрович. — Коли назвався у цьому ж училищі, моїм учителем був прекрасний спеціаліст, талановитий педагог П. П.

іноземних мов. Після не-вдалої спроби вступити до інституту прийшов до училища. Зараз він коман-дир групи. Змінилася і його думка щодо майбут-ньої професії:

— Я твердо вирішив стати інженером. Думаю, це не перешкодить мені займатися англійською мовою.

Щоб краще зрозуміти своїх учнів, Павло Петро-вич з перших днів начан-ня зустрічається з їхніми батьками, цікавиться жит-ловими умовами вихован-ців, організовує культпо-ходи...

— Говорити абстрактно про робітничу честь — це одне. На мій погляд, — намагається точніше ви-словлюватися Юрій Воро-ний, — такі розмови нічо-го не дають. Це я зрозумів лише в училищі. Тут я збагнув суть такого по-няття, як робітничий ко-лектив. Ми випускаємо «Колочку». Для нашої гру-пи це велика справа. Ко-ли когось прокринували (газета вивішується на дверях майстерні, і сто-ронні можуть бачити на-ринатури лише тоді, коли відчинять двері, всім чо-

мусь хочеться, щоб стін-нівку бачило якомога мен-ше людей. Це також свід-чить про здорову атмо-сферу в колективі.

— Інколи мене запиту-ють, — продовжує розпо-вув комсорг групи Сергій Воскривенко, — чи варто, маючи середню освіту, вступати до училища? Вар-то. Якщо ти станеш інже-нером, педагогом, ученим — честь тобі і хвала, як-що ж ти залишишся слю-сарем (але слюсарем най-вищої кваліфікації), то кі-ба це менш похвально? Головне, щоб ти робив свою справу з душею, щоб тобі завжди хотілося прийти на роботу раніше.

Незабаром на ВДНГ СРСР буде організовано огляд технічної творчості молоді країни, присвяче-ний XIX з'їздові ВЛКСМ. Група Павла Петровича представить сюди змен-шену у п'ять разів точну копію сіалки СУПН-8. Да-на модель є плодом ко-лективної праці, виявом товариської взаємодопо-моги.

В. САВРАНСЬКИЙ.

Все стало зрозумілим, коли вранці наступного дня корабель кинув якір біля причалу, і нас зігнали на брег. Завели в дерев'я-ний барак. Перекладач по-яснив, що острів, на якому ми житимемо, називається Джерсі. Виконуватимемо спеціальне завдання.

Небагато часу минуло, а ми вже довідалися, що то було за «спеціальне зав-дання». Першим узнав про нього Юров.

— Острів цей фашисти хочуть перетворити в плацдарм для наступу на Англію, — повідомив він мені одного вечора. — Укріплення тут будують. Мури бетонівані зводили будемо, у метр завтовшки і в чотири метри завшир-шки. Ще не встигало як слід розвіднитись, як у ба-рани вривалися наглядачі і волали:

— Підійом! Випивали ми нухоль якоїсь гидної бурди і від-бували у наменолзній. Страшні і нескінченні то були дні. До смерання не розгинали спину, тягали на собі камені, цемент. Їсти не давали. Навіть не знаю, де й сили бралися. Дизели-ся ми один на одного і не пізнавали — скудли тін, що лише шкіра та кістки лишилися. Хвороби косили людей сотнями.

Добралася й до мене дизентерія. Думав: при-йшов твій час, Бойко. Так би воно, певне, й сталося, янби не друзі. Серед нас ного тільки не було — і ангелі, і військові, і лікарі. Порадиз хтось, що не-ний хліб потрібний підма-жений. А скільки того хлі-ба нам давали? І все ж то-вариші ті врихти від себе відривали, а мене годували. Так і виходило.

— Житимеш ти тепер, Володю, довго, — все-лила мене Юров. — Вважай, з того світу повернувся. І камиїна, правда, не здаген уже носити. Треба щось придумати.

І придумав. Була на ост-рові механічна майстерня. Обладнання там лагодили.

(Продовження. Поч. у «МК» за 20 квітня ц. р.).

нас.

— Не потрібні нам такі робітники, — бризнув сли-ною старший. — Геть звід-си!

Думали, знову на будову потрапимо. Та на той час у німців плани змінилися. Одного осіннього дня зі-брали пістори сотні незіва-ників і погнали в порт. Нічого не кажучи, посади-ли на пароплав і в Сан-Ма-ло відправили. Три дні в місцевому таборі перебува-ли. А на світанку четвер-того сиділи ми у вагонах. Через невелике, обпудане колючим дротом віконеч-ко заглядало до нас холодне осіннє сонце...

3. ШЛЯХ
У ГОРИ

Вже вкотре їхали вони в безвість. В шаліні між дощами свистав прониз-ливий вітер, задуваючи у вагон струмки дощової води. Пошматована за кілька місяців одежа не зігрівала, і люди тилилися одне до одного, аби збе-регти хоч частку тепла.

Під вечір третього дня потяг зупинився. Дзін-тинь-дзін. Тут-тук. Висту-кує по сталевих колесак молоточком оглядач ваго-нів. Дзін-тинь. Це вже їх-ній вагон. Через шпарку чують коротке:

— Макі!

— Макі, — шепче на зу-хо Бойку Юров. — Макі — це ж по-французьки пар-тизани. Отже, є вони тут. Може, варто рискнути? Не тут, звичайно. Як поїдемо.

За годину потяг дає протяжний гудок.

— Готовий, Володю?

(Продовження на 4-й стор.).

На далекому меридіані

(Продовження.
Поч. на 3-й стор.)

— Пробуємо.
Володимир дістав із неадекватного ящика, якого прихилив із собою з табору, щипці. Легенький натиск руки, і дріт, мов нитка, обривається. Він горво підтягується на руках, високується в отвір, і його натовпає темін. Другим стрибнув Юров. Володимир не пощастило: впав на якийсь камінь, ногу немов обпекло, навіть з місця підвестися не міг. А небо прорвало, лив і лив дощ. Ця обстановка і полетіла біля — він востром поналічену ногу в холодну воду. Не пам'ятає, скільки просидів. З темряви почувся умовний свист. Через кілька хвилин до нього наблизився Юров і Вікторів.

Чотирнадцять діб пробиралися втікачі французькою землею. Вдень ховалися, вночі йшли в населені пункти.

...На світанку п'ятнадцятого дня дісталися до одного будинку біля підніжжя гір. Старезний дід, що лагодив посеред подвір'я упряж, широко відкрив очі, здивований повою непрошених гостей.

— Пити! — промовили всі троє разом.

Старий зник у сінях, потім повернувся із кухлем і відом у руках.

— Поляк? — чомусь вирішив дід.

Побачивши заперечливий кивок голови, знову перепитав: — Англієць?

— Росіяни ми, із Радянського Союзу.

— О, руські боні! — старий заходився обіймати пришельців, тягнув за руки в оселю.

Через кілька хвилин сиділи вони в світлій кімнаті, переодягнені в чисту білизну.

— Ля пен, — піднімаючи над столом шматок хлі-

ба, сміється дід. Потім задумливо каже:

— Магі, — і вказує пальцем вдалину. Далі бере цеберку, ллє з неї воду.

— Ля рів'єр... Магі.

Там, за рікою, були партизани. Під вечір у хаті з'явився стрункий онан. Помогонівши з дідом, він натягнув на велику стрижну голову картате непі і кивнув хлопцям голозою на двері. Вони закронзуали в'юнкою гірською стежкою. За годину побачили невелике чепурне місто — Куртезон. Звідкись випірнув міцний засмаглий чоловік.

— Жільберт, — відрече-мандувався він. Вияснивши щось у провідника, він уважно оглянув прибулих і, ніяковіючи, перайшов на німецьку мову.

— Гут, гут, — зрадів Вікторів. Він добре володіє німецькою ще з школи, вдосконалював знання у військовому училищі.

— Просимо прощення за надмірну обережність, — сказав Жільберт. — Та інакше не можна. Шлях у гори непростий. Якщо ми легко проникнемо до магі, німцям це зробити буде так неважко.

На землю вже почали спускатися темні літні сутінки, коли вони дісталися якоїсь оселі.

Тут жив дистилатор мсьє Бремонт. У нього втікачі познайомилися з веселим однолітком Емілем Бернардом. Він через день привів до них представників партизанського загону. З ними був і перекладач-росіянин Микола Савицький. Вони кинулися в обійми одне одному.

— Бойко, з України? — басив Микола. — Вітаю, друже. Свято у нас всіх. Кілька годин тому спухали по приймачу Москву. Наші війська успішно форсували Дніпро. До Києва наближаються, чуєш!

(Далі буде).

ПІДВОДНЕ ЦАРСТВО

Якщо коли будете у Севастополі, обов'язково відвідайте акваріум Інституту біології південних морів і океанів Академії наук УРСР. Це один із небагатьох у нашій країні куточків, де можна зблизька побачити найрізноманітніших мешканців підводного світу.

Не так давно в акваріумі поселилися риби коралових рифів. Їх привіз екіпаж науково-дослідного судна «Іхтіандр». Ціх рибок виловлено в Індійському океані, в Червоному морі, в солоних водах Суецького каналу.

Уягу відвідувачів привертас акула. Вона ще малює, але повадки має ті ж, що і її гігантські родичі. У басейні тиша і спокій. Повагом пропливають морські ноти, ледь ворухи плавником осетр. Раптом завирувала вода: стрімко розрізаючи воду, несеться акула-малюк.

Подогу люди затримуються і біля крокодила. Триметровий плазун (якого лагідно називають Катєю) добре виживається з м'ясною прісноводною черепашкою. Їх подарували акваріуму моряки теплоходу «Кубань», які побували з дружинним візитом на Кубі.

У книзі відгуків схвальні записи тисяч людей, у тому числі кіровоградців: спортсменів - велосипедистів Федора Ярошука, Валерія Мовчанова, студентів машинобудівного технікуму Ольги Драної та Галини Хриченко, учня середньої школи № 16 Жені Лоцмана та інших.

А. МЕЛЬШЕНІН.

м. Севастополь.



СОП-ТРАВА.

Фото В. ГРИБА.

ТЕЧУТЬ РІКИ В САМЕ МОРЕ

— Чому це ми не ша-нуємо природу? — здивовано піднімуть брови керівники знам'яських асфальтного заводу ДРБУ-61, залізничної станції, райсільгосптехніки, райсільгоспхімії, Маловисківської нафтобазі, Кіровоградського заводу радіовипробів.

Давайте звернемося до фактів. Коли б ви не завітали на Знам'яський асфальтний завод ДРБУ-61, завжди знайдете на території сміття, виробничі відходи. На залізничній станції, особливо у місцях розвитку локомотива та складу мастил, розліто велику кількість нафтопродуктів. Після миття вагонів брудна масляниста вода через стічну каналу потрапляє в прилягаючий до асфальтного заводу ліс, від чого гинуть дерева.

Таке ж становище у райсільгосптехніці. А в райсільгоспхімії пішли ще далі — шофери змивають залишки нафтопродуктів перед самою конторою. Та не завжди вікна відповідають десяти метрів від огорожі нафтобазі викопали криницю і черпають звідти нафтопродукти. Ім, бачите, на розпал треба. Кіровоградський завод радіовипробів завжди ставив в приклад: скрізь чистенько, квітники, оранжерея... А під огорожею в одному місці продовбані дірку, куди, як і в Малій Висці, «вільно і плавно несе свої води» струмок нафтопродуктів. Він також прямує до природного водоймища. Навіть на Кіровоградському молокозаводі (де, здавалося б, санітарний стан не повинен викликати сумнівів) не ігнорують бензину і мастил, аби все було, як у знам'яських асфальтозаводів, або на Маловисківській нафтобазі (безгосподарність, мабуть, хвороба інфекційна).

В. АФАНАСІЄНКО.

В. с. редактора
А. РОМАНЮК.

ОДЕСЬКИЙ ІНСТИТУТ НАРОДНОГО ГОСПОДАРСТВА

оголошує
набір студентів

на 1982—1983 навчальний рік
на денне навчання

1. Планово-економічний факультет за спеціальностями:

- а) планування народного господарства;
- б) планування промисловості;
- в) статистика.

2. Факультет економіки праці:

- а) економіка праці;
- б) економіка і планування матеріально-технічного постачання.

3. Фінансово-економічний:

- а) фінанси промисловості;
- б) фінанси.

4. Кредитно-економічний:

- а) кредит;
- б) бухгалтерський облік в банках;
- в) фінансування й довгострокове кредитування капітальних вкладень.

5. Обліково-економічний:

- а) бухгалтерський облік у промисловості;
- б) бухгалтерський облік у сільському господарстві.

6. Заочний факультет:

планування народного господарства, економіка і планування матеріально-технічного постачання, економіка торгівлі, планування промисловості, економіка праці, фінанси і кредит, бухгалтерський облік у промисловості, бухгалтерський облік у торгівлі, статистика, бухгалтерський облік в сільському господарстві, планування сільського господарства, товарознавство й організація торгівлі продовольчими товарами, товарознавство й організація торгівлі промисловими товарами.

Строк навчання на денних факультетах — 4 роки, на заочному — 5 років.

Особи, які вступають на спеціальності «Товарознавство й організація торгівлі продовольчими товарами» та «Товарознавство й організація торгівлі промисловими товарами» складають екзамен: з математики (усно), географії (усно), хімії (усно), української чи російської мови й літератури (твір).

Особи, які вступають на всі інші спеціальності, складають екзамен: з математики (усно), географії (усно), історії СРСР (усно), української чи російської мови й літератури (твір).

Заяви подавати на ім'я ректора із зазначенням обраних факультету і спеціальності.

Прийом заяв:

на стаціонарні факультети — з 20 червня по 31 липня;

на заочний — з 20 квітня по 31 липня.

Вступні екзамен:

на стаціонар — з 1 по 20 серпня;

на заочний факультет — потоками з 1 по 20 липня та з 1 по 18 серпня.

Документи надсилати на адресу: 270100, м. Одеса — 100, вул. Радянської Армії, 8.

Зам. 31.

Ректорат.

МИКОЛАЇВСЬКЕ ТЕХНІЧНЕ

УЧИЛИЩЕ № 5

оголошує НАБІР

учнів

на 1982—1983 навчальний рік

на базі 8—10 класів по спеціальностям:

майстер-виноградар, майстер розсадника, майстер-садовод;

на базі 10 класів майстер-квітникар, майстер-виноградар.

Строк навчання — 1 рік.

Учні забезпечують гуртожитком, харчуванням, обмундированням, підручниками.

При укладанні працює керівник школи.

Для вступу необхідно подати такі документи: заяву на ім'я директора, документ про освіту, свідоцтво про народження або паспорт, медичну довідку (форма № 286), довідку з місця проживання, три фотографії 3x4 см.

Документи можна надсилати поштою.

Початок занять — 1 вересня.

В училищі працюють спортивні секції, гуртки художньої самодіяльності; є навчальний комбінат, де вчать водити трактор.

Адреса училища: 329131, Миколаївська обл. Жовтневий район, селище Воскресенськ, станція Горохівка.

ДИРЕКЦІЯ.

Зам. 30.

Олександрійське технічне училище № 3

оголошує додатковий НАБІР учнів

із числа осіб, звільнених із лав Радянської Армії, на спеціальності:

гірник очисного вибою, машиніст гірничиймашинних машин, прохідник.

Стипендія — 129 крб.

Адреса училища: Кіровоградська обл., м. Олександрія, площа Кірова, 18, тел. 2-14-32

Дирекція.

Зам. 33.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.



БК 02146.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кировоград,

вул. Луначарського, 36

Індекс 61107.



ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відділу редакційно-видавничого сектору — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолабораторії — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Обсяг 0,5 друку арм

Зам. № 202 Тираж 51300

Газета виходить в вівторок і суботу

Друкарня імені І. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград вул. Гніпівки, 2.